

Tekster: Jer 18,1-6, Ef 5,15-21, Matt 22,1-14

Salmer: Lihme 9.00

754 Se nu stiger solen

678 Guds fred er glæden i dit sind, (mel. Görlitz 1648)

522 Nåden er din dagligdag (Mel. Martin Elmquist)

31 Til himlene rækker

Rødding 10.30

731 Nu står der skum

Dåb: 448 Fylt af glæde

678 Guds fred er glæden i dit sind, (mel. Görlitz 1648)

522 Nåden er din dagligdag (Mel. Martin Elmquist)

438 Hellig

477 Som korn

31 Til himlene rækker

Vi har hørt Matthus's fortælling om kongesønnens bryllup.

Denne fortælling findes i to meget forskellige udgaver i Det nye Testamente. Lukas fortæller helt enkelt, at da de første gæster ikke vil komme bliver der indbudt nogle andre i stedet. Det er tydeligvis den samme historie Matthæus fortæller, men han har tilføjet en hel række detaljer, som Lukas ikke har. Gæsterne siger ikke bare nej til tjenerne, der kommer med indbydelsen. De slår dem ihjel. Og kongen der indbyder bliver ikke bare ærgerlig, han bliver rasende og

lader morderne slå ihjel og deres by jævne med jorden. Og så tilføjer Matthæus også den mærkelige slutning om manden uden festklæder, der bliver bundet på hænder og fødder og smidt ud i mørket.

Hvad den første tilføjelse angår: mordet på tjenerne og kongens raseri, da forestiller jeg mig, at det er den måde Matthæus knytter Jesu lignelse til ødelæggelsen af Jerusalem i 70 e. Kr. Ødelæggelsen af Jerusalem opfatter Matthæus som frugten af Guds vrede over at hans udsendinge i 2. omgang, apostlene er blevet dræbt af en vrangvillig menneskehed. Jøderne har forpasset deres chance til at indgå i Guds rige, nu sendes indbydelsen i stedet til dem der bor helt ude hvor vejene ender, til hedningefolkene ude i verdens udkanter. For ganske vist blev de to kendteste skikkelser i den ældste kristendom, Peter og Paulus, formodentlig henrettet af romerne, men før det blev en hel stribe kristne henrettet af jøderne: Stefanus, Jakob Zebedæus's søn, Jakob Jesu bror og flere andre.

Netop denne pointe i lignelsen: at indbydelsen til Guds rige nu skal gå til dem der bor allerlængst væk er i og for sig ganske behagelig at høre, når man nu bor i en udkant af verden, en udkant, hvor vejene der leder herud oven i købet gang på gang bliver afbrudt: Vi er virkelig folk der bor, hvor vejene ender, herude. Men netop derfor er der håb for os, for Gud opsøger og samler alle der er uden for de selvfede cirkler.

Men netop som man sidder og godter sig over trods sin udkant at høre til i Gudsrige-festens kreds, så kommer historien om den stakkels mand i dagligtøj, der brutalt bliver smidt ud fra festen. Og man spørger sig selv: hvad er dette nu for noget. Her hører vi om Jesus, at han tager mod både lav og høj, at der hos ham ikke er personsanseelse, at alle de der er foragtede og udstødte i verden hos ham kan finde hjertevarme og agtelse, - og så skal vi høre, at han fortæller en lignelse om en mand der bliver smidt ud fra en fest fordi han ikke er fin nok i tøjet. Og for at vi ikke skal være i tvivl har han oven i købet skåret ud i pap at lignelsen handler om Guds rige. Er det da virkelig sådan, at man ryger ud af Guds rige, hvis man ikke lever op til de gældende normer? Hvad er det egentlig så, der er så glædeligt ved evangeliet?

Nu er der et sted i det gamle Testamente som jeg, siden jeg faldt over det for nogle år siden har betragtet som en nøgle til at forstå, netop stykket om manden der bliver smidt ud fra kongesønnens bryllup, fordi han kommer i sine gamle klæder. Jeg tænker på det tredje kapitel i Zakarias's bog. Her har Zakarias et syn: han ser ypperstepræsten Josva stå i Himlen for Guds trone med snavsede klæder på. Og Gud skælder ud: "Han ligner jo et stykke brænde, der er trukket ud af ilden", siger han. Men Guds engel står foran Josva og englen siger: "Tag de snavsede klæder af ham!" Og så siger englen til Josva: "Se, jeg fjerner din skyld fra dig og giver dig festklæder på!" De gamle klæder er et symbol der fortæller, at her er alt ved det gamle. Her er man vævet ind i et spind af skyld, som kommer af, at det ikke er muligt at leve et menneskeliv uden at gøre andre ondt. Måske uden man ved det. Måske fuldt bevidst. Men alle

kommer vi til at efterlader sår hos hinanden, sår der bliver som bylder der sidder og nager og trykker år efter år efter år. Så længe, det er sådan, så længe er Guds rige en umulighed. For Guds rige er kærlighedens rige. Og kærligheden kan ikke findes jævnsides med vrede, had, misundelse - al den materie der siver ud af bylterne af aldrig glemte krænkelser, vi bærer rundt i os.

Nu står lignelsen om manden i det daglige tøj jo i en sammenhæng, hvor det er Jesus der taler. Og Jesus er kommet til os for at befri os fra det onde der ødelægger os. Ligesom Jesus fortæller lignelser, udfører han også *lignelsehandlinger*. Det gør han fx ved hele tiden at blande helbredelse af folks sygdomme og tilgivelse af deres synder sammen. Det er som om han vil sige: ikke bare er ondskaben selv som en sygdom der ødelægger liv, men også den smerte, den sorg, den vrede, det had, den evindelige mistænksomhed, som ondskaben fremkalder i den den går ud over, også det er sygdom, der ødelægger livet. Et menneske kan ikke bare være offer for den ondskab det rammes af. Ondskaben går ind i det og tager det i besiddelse. Udsættes du for ondskab, bliver du selv ond. det er det, der er så fortvivlende. Derfor er det også så vigtigt og klogt, når K.E. Løgstrup gør opmærksom på, at Jesu ord om at han tilgiver synd og at Gud tilgiver synd kun giver mening, hvis Gud i samme åndedrag genopretter den skade og smerte, den der har udøvet ondskab har forvoldt hos den, det går ud over.

Så hvad betyder lignelsen om manden i daglig-tøj? Den betyder, at Guds rige kun bliver virkelighed for os, hvis Gud tager os i sine arme, tilgiver det onde vi har forvoldt og genopretter den skade, vi har

lidt. For kun hvor det onde er drevet ud, både det onde som forvolder smerte og det onde som den smerte der er forvoldt, kun der kan kærligheden tage os helt og holdent i besiddelse. Evangeliets hemmelig hed er, at det slet ikke er en fremmed magt, der kommer og rydder det onde af vejen for at bane vej for kærligheden. Det er kærligheden selv, der baner sig vej. Det er kærlighed, der kan slukke det brændende had. Det er kærlighed, der kan stille den sviende smerte. Guds kærlighed. Ja. Og menneskers. Kærlighed formår det umulige, at afvæbne og forsone bittert stridende parter.

Kærligheden kan trække os ud af det gamle vredes- og hævnbefængte tøj og klæde os i rene, nye klæder. Kærlighed kan slette vores plettede, mugne, betændte fortid og lægge fremtiden sammen med hinanden ny og ubrugt foran os.

Sådan viser kærligheden sig i verden. Og kærligheden er Guds finger der når ind i verden til os og rører os.

Lignelsen om manden i dagligt tøj der bliver smidt ud fra festen fortæller os: vi er helt og aldeles afhængige af den nyskabelse, den forsoning, den udslettelse af gammelt nag og af kiv og strid som kærligheden bringer til veje, hvor der en og udfolder sig. Uden kærlighed går vi til grunde. Uden kærligheden går livet i opløsning, som en krop, der bliver forgiftet og slået ihjel af den byld den bærer rundt på. Gud være lovet er kærligheden os ganske nær. den rækkes os i fortællinger om Jesus, der fødtes ind i verden for at omslutte og opfylde os med Guds kærlighed. Hører vi jesu ord, tager vi imod

dem og spejler os i dem, så ved vi også, at vi er elskede. Så er Kærligheden, Guds kærlighed til os, en realitet i vort liv. Så hører vi, at vor synd er sonet, vor skyld betalt: Guds kærlighed svøber os i rene, nye klæder, nemlig befrielsen fra alt det, der nagede, pinte og trykkede os.

Amen.